

Un nou început

Am ajuns la Berlin la începutul lunii februarie, înainte ca rușinea și vinovăția care clocoteau undeva, jos, în stomacul meu să devină simptomatice. Aceste sentimente erau disproporționate, în raport cu evenimentele care le generaseră: mărturisirea făcută la beție, fără să fiu recompensată, unui bărbat după care tânjeam de un an de zile; o ceartă cu o colegă de apartament, în legătură cu o pisicuță negăsită; o demisie inexplicabilă, urmată de refuzul de a citi măcar e-mailurile dureroase ale șefului meu. Nimic care să se profileze în retrospectiva vieții mele, nimic de care să-mi amintesc prea mult timp - doar genul de neglijență și comportament de rutină care pătează încet totul.

Îmi ruinam viața un pic în fiecare zi și deși văd acum că aceste lucruri erau răscumpărabile, întotdeauna mi s-a părut mai atrăgător să pornesc de pe o pagină curată decât să amendez o primă încercare imperfectă. M-am mutat din Londra fără să spun nimănui că plec, fără să-mi iau rămas-bun de la oamenii pe care îi cunoșteam. Berlinul este un loc în care e ușor să o iei de la capăt, deoarece toată lumea pare că abia a sosit. Oamenii chiar se îmbracă de parcă ar fi cocoțați pe pervazul unei lungi călătorii, cu genți cu centură și bandane, și recipiente de tablă prinse de rucsacuri cu infrastructuri complexe. Când

am ajuns în Berlin prima dată, am găsit orașul șocant de murdar. Nu într-un mod pitoresc, de modă veche - nu vă gândiți la noroi sau la baligă pastorală, la genul de mizerie organică ce necesită o spălare temeinică, făcută cu un săpun tare, după o zi lungă de promenadă. Mă refer la gunoiul deprimant, modern, la coeficientul paradoxului de prea puțin și prea mult: colțuri urâte cu doze de iaurt și pungi de plastic nemuritoare, adidași și saltele vechi și spongioase îmbibate cu substanțe scârboase și greu de definit, acoperite cu cioburi de sticlă sclipitoare.

Primul meu apartament a fost în Kreuzberg, o zonă săracă din vestul vechi, un *Szeneviertel* (cartier cool) lângă Kottbusser Tor. Berlinezii porecliseră cu afecțiune zona „Kotti”, ceea ce mi-a fost util ca mnemotehnică, atunci când încercam să-mi amintesc cuvântul german pentru vomă: *kotzen*. Apartamentul se afla deasupra unei clinici de metadonă, iar intrările și ieșirile mele erau asistate de un grup liniștit de dependenți cu părul de paie, cu pupile albastre ieșind puternic în evidență, care se rostogoleau liber în ochii albicioși ca oul. Nu miroseau a nimic și nu încercau niciodată să prindă ușa când se închidea în urma mea. Se amestecau sau se ridicau în picioare ca să mă lase să trec, apoi se reșezau în cea mai caldă configurație pe care o permitea pragul ușii.

Nu era frumos acolo. Scara nu avea deloc ferestre și mirosea a canalizare. Perdeaua de la duș se târa, ca și cum ar fi fost îngreunată de mușegai, iar toaleta trăgea apa doar cu jumătate de gură. Instalațiile sanitare erau atât de vechi, încât apa avea gust de sânge. Nu existau dulapuri, ci doar scări refolosite, stivuite cu haine și cărți, cu câteva trepte libere pentru mine. Băiatul de la care am închiriat-o

era un balerin austriac, care fusese cândva la universitate cu cineva pe care îl cunoșteam vag din circuitul cafenelelor londoneze. Avea aceeași mărime ca și mine, așa că i-am purtat toți pantofii și puloverele. M-am simțit repede ca acasă, ca un corb în turma întunecată de Adidas și pulovere de băieți răi din Kreuzberg.

În primele zile acolo, existența mea a fost extrem de limitată: am luat U-Bahn-ul spre est, spre cursul de germană. Primele două ore erau de gramatică, apoi aveam pauză, iar ultimele două ore erau dedicate exercițiilor audio și de vorbire. În A1.1, clasa de începători absoluți, erau doar șapte elevi, iar trei dintre ei purtau o variantă derivată a numelui Catherine. Katya era din Sankt Petersburg și se referea cu subînțeles la prietenul ei brutar spaniol ca fiind „Chorizo”. Când am întâlnit-o pentru prima dată, avea părul castaniu, des și lung până la brâu, cu care se juca în mod constant – scoțând în evidență vârfurile despicate sau ciufulindu-l ca o vrăbiuță neliniștită și lucioasă – însă după câteva luni și-a făcut părul bob și arăta mult mai „berlineză”, dar își pierduse farmecul gesturilor de actriță. Mai era Catalina din Caracas, care scăpase de comunismul lui Maduro, împreună cu prietenul ei Luis. El era opusul ei fizic: ea, mică, cu gropițe și voluptuoasă; el, înalt, unghiular și împrăștiat. Amândoi erau doctori și lucrau în ture alternative la McDonald’s de pe Hermannstraße, o intersecție aglomerată din apropierea școlii noastre de limbi străine din cartierul muncitoresc Neukölln. Bătrâna de la care închiriaseră o cameră era intolerantă la mirosuri și le interzisese să gătească ceva în ulei. Prăjitul era singurul fel de gătit pe care îl cunoșteau, iar în primele

săptămâni arătau atât de epuizați, încât Katya s-a apucat să le aducă resturi de pâine de la brutăria Chorizo. Apoi mai era Kat din Suedia, cu o freză în franjuri tăiată la rezeală și un corp necomplicat și fără sex-appeal. Ea a devenit importantă abia mai târziu.

După orele de curs, mergeam cu U-Bahn-ul spre vest, spre casă, pentru a memora mai târziu liste de cuvinte în limba germană, așezată comod în dormitorul balerinului. Când mă plictiseam, mă duceam la Karma Rösterei, cafeneaua de după colț. Era un fel de local lipsit de importanță unde se comercializa lapte vegetal – deși ieșea în evidență pe strada cu baruri de shisha și chioșcuri, care vindeau toate cafele de calitate medie fiabilă la o treime din prețul espressourilor de la Karma. Mă duceam la Karma și comandam un latte de ovăz spumos, pe jumătate mortificată și pe jumătate încântată de singurătatea mea. Am memorat propoziții pe care le găseam poetice – „Ich konnte den Glute des Feuers spüren” (Simțeam strălucirea focului) – în speranța de a-i încânta pe viitorii interlocutori germani. Am repetat propoziții argotice pe care le auzisem prea des în U-Bahn – „Ich flitze mal zum Spandau rüber” (Trec pe lângă Spandau). Îmi plăcea sunetul locurilor din Berlin, în special, consonanța dintre Pankow și Spandau, capetele liniei U-Bahn, care până în ziua de azi au rămas pentru mine doar nume. Am sosit într-o iarnă care mi s-a părut prea friguroasă pentru a mă plimba, așa că în primele două luni am cunoscut orașul în constelații înclinate de stații de U-Bahn. Abia mai târziu, când vremea s-a încălzit destul de brusc în noaptea de 3 aprilie, am început să explorez și alte locuri. Dar mă grăbesc să descriu rutina mea în acele luni delicate de incubație. După cafea,

mergeam foarte des la cinema și mă antrenam cum să cer un bilet single: „Ein Ticket bitte! Und ein kleines süßes Popcorn.” (Un bilet, vă rog! Și o porție mică de popcorn dulce.) Întotdeauna luam cina târziu, după cinema. Mereu, la fel: *Rotkohl* (varză murată) cu muștar, urmată de ovăz crud și lapte de ovăz dulce, toate de la Denn's Bio Supermarkt. Mi-am petrecut mult timp pe telefon, dând click, glisând și reîmprospătând, plimbându-mă prin peisajul liniștitor de familiar al aplicațiilor. Aceasta a fost viața mea când am ajuns prima dată în Berlin. Am retrăit aceeași zi de fiecare dată, cu posibilitățile încorsetate de germana mea tensionată. M-am distrat foarte mult. Îmi plăcea să repet exact același lucru, simțindu-mă ca o balerină sau cu un cal puternic, știind cât de mult strălucește tinerețea și cât de multă poftă erupe – dar ținându-mă în frâu, predându-mă devreme și singură, bucurându-mă de precizia coregrafiei zilei următoare, alegând să fac doar atât, cu simetrie – iar și iar. Nu la infinit, însă. Acum era luna martie și contractul de închiriere era pe sfârșite, balerinul se întorcea de la Viena, iar eu trebuia să găsesc un nou spațiu de locuit. M-am gândit că ar fi o idee bună să locuiesc cu alte persoane, așa că am aplicat pentru o serie de *Wohngemeinschaften* sau WGs.¹ Cele mai multe dintre anunțuri erau genul-standard de lucruri la care te așteptai: „Caut pe cineva curat și responsabil, numai profesioniști (îmi pare rău, studenți), 420 euro², prietenos” și am găsit rapid o cameră spațioasă la colțul străzii, lângă Kotti. Am împărțit apartamentul cu două dormitoare cu o polone-

1 Aceasta este ceea ce germanii numesc „flat-share”, deși *Wohngemeinschaft* înseamnă literalmente „comunitate de locuit”, ceea ce sună mai degrabă utopic.

2 Marijuana în argou.

Dreptate de justițiar

A fost ușor să alerg în acea dimineață, pentru că încă aveam adrenalină în organism. Cerul era senin, iar Soarele nu răsărise. Lumina se simțea moale și ca untul pe pielea și pe membrele mele. Am zărit un șoim de prerie cocoțat pe un stâlp de gard, cu capul afundat în penajul de zăpadă al pieptului, imobil și somnoros. M-am gândit la Grausam. Îmi plăcea să-l compar cu Milosh și să mă gândesc la el cu cruzime. Mi-era frică de el, e adevărat, dar mă bucuram să-i ignor mesajele și să fiu martoră la modul în care se umilea pentru mine. Era un bătrân oribil și acru și viața lui era deja ruinită, pe când a mea nu. Mi-au fost promise lucruri sănătoase. Nu era nimeni acasă când m-am întors, mi-am făcut o cafea în espressorul Bialetti și am mâncat niște semințe de chia din borcanul enorm pe care îl avea Gabriel, înghițind guri mari și negre. Îmi pocneau între dinți. Transpirația mi se scurgea în spatele genunchilor. Mi-am petrecut toată ziua plimbându-mă între patul meu și bucătărie, dorindu-mi ca Gabriel să se întoarcă pentru a nu fi singură, dar temându-mă să nu mă prindă cu mâna în borcanul cu prăjituri.

Nu s-a întors nici în seara aceea, nici în dimineața următoare. M-am îngrijorat că poate mă evita și am hotărât să găsesc un alt loc unde să locuiesc; asta înainte de sfârșitul zilei. M-am bucurat de plimbarea necunoscută spre

ora de germană din acea după-amiază, scurtând prin marginea de sud-est a Tempelhofer Feld și prin Schillerkiez. M-am așezat lângă Leila, care mi-a împrumutat pixuri și hârtie și m-a lăsat să împart manualul ei, deoarece îl lăsasem pe al meu la EG. Ne-am testat reciproc la secțiunea *Wortschatz*.¹⁹ Tema noului capitol de germană era crimă și pedeapsă și a trebuit să completăm golurile dintr-o poveste despre un jaf. Știam toate cuvintele, bineînțeles, din cauza recente mele întâlniri cu legea, iar Leila a părut impresionată când am nimerit „dovadă”, „urgență” și „suspect”.

În timpul pauzei, am urmat-o pe Kat afară. M-a rugat să-i țin telefonul mobil, în timp ce își rula o țigară. Purta una dintre cămășile uriașe ale lui Lars și o șapcă Yankees. Arăta uimitor. A început să-mi povestească despre weekendul ei. Fusesse la un club și nu dormise de vineri. Leila, Katya și venezuelenii ni s-au alăturat. În cele din urmă, Katya a vorbit peste ea.

– Arăți rău, Daphne. Atât de obosită, ce s-a întâmplat?

– Ei bine, am spus în germană, am avut un weekend foarte nebunesc. M-am întors după o noapte în oraș și am constatat că cineva intrase în apartamentul meu.

– Doamne, nu-mi vine să cred că s-a întâmplat așa ceva. Adică, mai întâi au aruncat o cărămidă prin geam, iar apoi au intrat prin efracție? Ce ghinion! Crezi că poate ești blestemată?

– Mulțumesc, Katya, asta mă face să mă simt mult mai bine...

Dar Kat m-a întrerupt brusc:

¹⁹ *Wortschatz* înseamnă „vocabular” în germană. Acesta provine din alăturarea dintre *Wort*, care înseamnă „cuvânt”, și *Schatz*, care înseamnă „co-moară”.

Cuprins

1. Un nou început.....	11
2. Un dușman în oraș.....	27
3. Estella	38
4. Richard Grausam	54
5. Prieteni noi și iubiri vechi	60
6. Bărbați	77
7. “Urechea absolută”	96
8. Sub asediu	111
9. “Cele mai dragi bunuri ale sufletului”	135
10. Dreptate de justițiar	146
11. Curățenie	159
12. Foișorul Titaniei	173
13. Poftă de kebab.....	177
14. LSD și gnocchi	189
15. Având grijă.....	200
16. Oportunități ratate	204
17. Spätigate	215
18. Reîntoarsă în Berlinul de Vest.....	227
19. Petrecerea	237
20. Kommissar Faccini	246
21. Dădaca falsă	260
22. Lucky.....	274
23. Un cadou	279
Mulțumiri	285